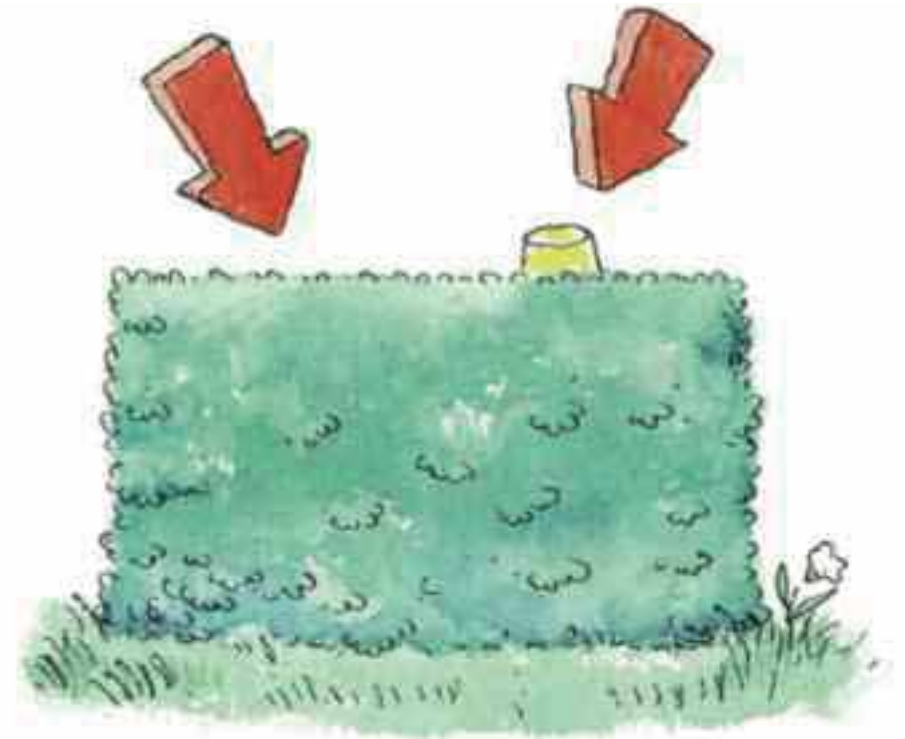

EVEN VOORSTELLEN

Dit zijn Bert en Bart...

... die zich verstoppen.

Heel leuk, jongens.

Laat dat voorstellen dan ook maar zitten.
Hier komt het verhaal.

1 Wapens

Bert en Bart waren jongens. Ze hielden van ruimtewezens. Ze hielden van schieten. En ze hielden van schieten op ruimtewezens die terugschoten.

Op een dag vond Bert een gootsteen-plopper.
Bart vond een oude stofzuigerbuis.

‘Precies de wapens die we nodig hadden,’
zei Bert.

‘Anti-Zurgh-vernietigingswapens,’ zei Bart.

Ze deden dat de Zurghs de
aarde aanvielen en dat zij
de aarde redden.

De moeder van Bert en Bart heette Viola Lentelied. Haar schoenen waren van bloemblaadjes en de vlinders waren haar vriendjes.

Die dag las Viola een boek.

‘De jongens in dit boek zijn erg lief, vlindertjes,’ zei ze toen ze het uit had.

‘Ik ben benieuwd of *mijn* jongens vandaag net zo lief zijn.’

Viola huppelde de tuin in. Vreemde geluiden kwamen haar tegemoet. Toen ze Bert en Bart zag, bleef ze geschokt staan.

‘Bert en Bart!’ zei ze. ‘Jullie waren toch niet aan het schieten?’

‘Nee hoor,’ zei Bert. ‘We schoten niet.’

‘We deden alsof,’ legde Bart uit.

‘Hoe je het ook noemt, lief was het niet,’ zei Viola. ‘En daarom is het nu afgelopen. Mag ik jullie wapens?’

‘Maar dit is een gootsteen-plopper,’ zei Bert.

‘Niet in *jouw* handen,’ zei Viola. Ze pakte de plopper af.

‘Maar dit is een stofzuigerbuis,’ protesteerde Bart.

‘Zo klonk het anders niet!’ Viola pakte ook Barts wapen af.

‘Mam...’ zei Bert.

‘Heb je soms weer een boek gelezen?’ vroeg Bart.

De jongens herinnerden zich nog goed de boeken die Viola eerder had gelezen: *Tafelmanieren* en *Elke Dag Schone Sokken*. Die boeken hadden hun veel last bezorgd.

‘Inderdaad,’ zei Viola. ‘Ik las dat jongens heel lief kunnen zijn. Soms wel net zo lief als hun moeder. Dus doe je best en verzin iets anders om te doen!’ Ze draaide zich om en liep weg.

De wapens nam ze mee.

‘Ik weet al iets anders om te doen,’ zei Bert.

‘Nieuwe wapens zoeken!’ zei Bart.

